

българи, щомъ се срещатъ съ турци и си мѣрятъ силитѣ? Де у българинъ такова умѣние да си служи тѣй майсторски съ пушка и ятаганъ, да знае бой да се бие! „Господи, какви чудни промѣни правишъ! Свети Иване, бжди ни закрилникъ и дай ни сили да дочекаме сладкия часъ на освобождението.

Колаасж Селимъ бѣше отпадналъ духомъ. Никога не бѣ предполагалъ това: да се одързостятъ комититѣ дотолкозъ, че дори и на него да посегнатъ. А той бѣ въ ржцетѣ имъ. Само една случайность, не! — Аллаха го отърва. Какво унижение за него да бѣга като страхливецъ и то отъ кого? — отъ презрѣни българи, отъ гяури, отъ рая. Какъ ще погледне своитѣ приятели деликанлии, като се научатъ, какво се е случило съ него! По-добре не бѣше ли да не бѣга, а да се спусне върху тия кучета, да съсѣче нѣколцина и най-сетне да падне мъртъвъ, да умре! Когато се научатъ за случката Келешъ Асанъ и Али Чаушъ, ще си кажатъ:

— Такъвъ ли е билъ Колаасж Селимъ? Язкъ му на боя, на пехливанлъка, язкъ му, че има толкова аскеръ! Но тѣ нѣма да се задоволятъ съ това, а ще разкажатъ на всички свои приятели, на самия бимбашия, на цѣлъ свѣтъ. Нима Селимъ не ги знае, какви бърборковци сж! Какъ ще се яви предъ хората той?

Тия мисли вълнуваха Селимъ, кога потегли съ аскера да обдири комититѣ. Всичко, що можеше, направи, ала напразно. Комититѣ сякашъ потънаха въ земята; или пъкъ бѣха станали крилати, та сж отлетѣли вѣнъ отъ неговото царство; или бѣха станали духове и витаеха наоколо, но неговитѣ очи не можеха да ги видятъ.

Отчаянъ се върна Селимъ. Въ чифлика не можеше да гледа въ очи своитѣ роби: и срамъ и гнѣвъ изпитваше той. Въ харема ханъмитѣ му, одалискитѣ му престанаха да му пѣятъ, да биятъ дайрета, да му играятъ, да го веселятъ. Той не искаше никого да види. Мракъ настана предъ Селимовитѣ очи. Неговата гордостъ бѣ смъртно ранена.